

„Ако ме нешто изненађује онда је то чињеница да још није пронађен начин борбе против тог зла; Донекле сам шокиран извесном попустљивошћу пред овом појавом, нарочито изјавама које оповргавају неопходност распуштања тих група, што на крају доводи до тога да оне потпуно слободно делују“ [\[1\]](#)

„После рата многе улице југословенских градова носиле су имена војних команданата Црвене армије. Затим су улице преименоване. Али, људи памте. Добијам писма у којима се Срби изјашњавају за успостављање историјске правде. Српске улице треба да носе имена својих ослободилаца.“ [\[2\]](#)

Француско питање:

Крајем октобра 2005. године у париском предграђу погинула су, бежећи пред полицијом, двојица тинејџера. Били су муслиманског порекла, Ziad Benna (17 година) и Bouna Traoré (15 година). Био је то повод за велике демонстрације у којима су учествовале десетине хиљада људи широм Француске. Шеф полиције био је нико други до Саркози, садашњи председник Француске. Последице тих демонстрација, које су се одвијале до средине новембра биле су велике, паљени су аутомобили, бацани молотовљеви коктели, разбијан град, хапшени, пребијани, повређивани људи. Пуцано је сузавцем, гуменом муницијом, коришећни су водени топови... У ноћи 2/3 новембра запаљен је чак и аутобус који је превозио руске туристе од којих нико, на срећу, није повређен; 4. новембра спаљено је 500 аутомобила, а у градићу северозападно од Париза спаљено је 27 аутобуса, разбијане и демолиране су све грађевине које симболизују државу, чак и школе, а о полицијским станицама и да не говоримо... Сутрадан су чак и у самом центру Париза горели аутомобили, на Тргу републике. У недељу, 6. новембра изгорело је 1408 аутомобила, рањено је 36 полицајаца, а 300 људи је ухапшено. Председник Француске, Ширак, сазвао је седницу одбора за унутрашњу безбедност, а озбиљне државе својим грађанима саветовале су да не путују у Француску. Била је то својеврсна интифада; 7. новембра умро је 60-годишњак у болници од последица напада групе младића. Тог дана озбиљно је повређено још 30 људи; 8. новембра спаљено је још 1173 аутомобила у 226 градова Француске и рањено је још четири полицајца. Ухапшено је још 320 људи. Сутрадан је спаљено још 573 аутомобила, а ухапшено додатних двестотинак људи; 10. је

спаљено 280 аутомобила, а демонстрације се шире и по свету где анархисти протестују пред француским представништима (у Солуну је каменован Француски институт); 11. новембра у Француској је спаљено још 463 аутомобила, а сутрадан још 502, када је ухапшено још 206 људи. У Паризу су забрањени митинзи и окупљања; 13. новембра почела је депортација људи који су учествовали у протестима, а у случајевима где је то могло да се уради. Истовремено ухапшено је још 160 људи, а спаљено више од 300 аутомобила. Сутрадан је спаљено још 160 аутомобила...

Отприлике овако је француска држава пре скоро четири године решавала проблеме у својим градовима пред очима шокираног света, уз општу оцену свих посматрача да се француске власти нису баш снашле у акцијама, иако поседују немало колонијално искуство, силу и ваљда несумњиву намеру да се са нередима и изгредницима обрачунају. Мало ко у Србији тада, такође, није био шокиран. Поготову су неки Срби били шокирани чињеницом, да ли је уопште могућно да се толика енергија прелије на улице, а да повод буде “само” губитак та два млада живота. Да су, далеко било, у Србији изгубљена два млада живота, вероватно се на улицама не би десило ништа, али то је друга тема. Дакле где је тада био Његова Екселенција Амбасадор Jean-François Terral да се суочи са последицама разарања Француске – тек онолико како би себе у неким будућим тренуцима поштедео евентуалног стреса, а приликом сусрета са сличним, али стварима много мањег интензитета...

Руско питање:

Амбасадор Русије Александар Васиљевич Конузин истакао је да постоје предлози да се улицама у Београду које су носиле имена руских хероја врате та имена, и одмах постао мета. Власт у Србији се брже боље сетила да је његова изјава мешање у унутрашње ствари Србије, а пошто је Србија, јелте, и те како отпорна и имуна на те ствари, она се тиме бавити неће – тј. неће тим интервенцијама и мешањима са стране подлећи. Неки су и ту прилику искористили да још једно покажу сопствено лицемерје тврдећи да немају ништа против тога да се имена улицама врате, али да ипак треба да се зна шта јесте, а шта није ред и шта су унутрашње ствари једне суверене државе. Дакле, на страну то што је власт безобразно направила дипломатски скандал тиме што имплицира да је предлог дао руски амбасадор, а не да је он само о том предлогу говорио; На страну то што још увек немамо политичара који према свима има исти аршин, па ако одбруси Русима, ваљало би да одбруси и Американцима, ако је уопште паметно у нашој ситуацији било коме одбрусити. Па чак и на страну то што је ова власт према Америкацима толико сервилна да им територијалну одбрану Охаја посећује председник Републике, може ли се, само, одговорити на питање – како се у сечи генерала, маршала, па чак и Лењина, провукао амерички председник Рузвелт. Улица која носи његово име још увек није узета у разматрање. И изгледа да неће ни бити јер можда неко из власти мисли да је тој улици

Шта то беше суверенитет?

Пише: Славко Живанов

понедељак, 28 септембар 2009 16:05

такво име било одувек, односно да је реч о неком српском јунаку из Првог светског рата или каквом српском устанику против Турака, или можда да је човек написао „Том Сојера“...

Српско питање:

Међутим, изјаву француског дипломате нису српске власти схватиле мешањем у унутрашње ствари државе, јер се човек шокирао, а шок је емотивно стање. Можда је руски амбасадор могао да каже да би био срећан, или барем позитивно шокиран када би се улицама Београда вратили називи руских хероја који су, може бити, учинили бар за јоту више за ослобађање Србије у Другом светском рату, од рецимо Американаца, који ни после 50 година нису научили ништа ново, сем да нас бомбардују, а да за узврат добију назад своје пилоте, па још приде славу.

Но ипак, да бисмо били сигурни да ли се неки странац меша, или се не меша у наша унутрашња питања требало би да видимо јасну границу сопственог суверенитета. Где је та граница и шта је наш суверенитет, битнија су питања од промене назива улица, па чак и стања шокираности дипломата. Али, сасвим је извесно да је питање суверенитета ипак питање на које сами морамо да дамо одговор. Прво себи, а онда и свима који тачан одговор не знају.

[1] <http://www.blic.rs/politika.php?id=112786> Амбасадор Француске у Србији о нападима хулигана у Србији.

[2] http://www.danas.rs/vesti/dijalog/oslobodjenje_je_doslo_sa_istoka.46.html?news_id=172818 Амбасадор Русије у Србији о иницијативи да се врате неки називи улица.